

V égetjel 15. fejezet

Ariana, szerda 21 j úlius 2021 - 11:08:04

15.

Megszédülök, de Rhys elkapja a karom, megtart. A nap idekint már erQsen ragyog, pedig eddig nem sejtettem, hogy ennyi időt elvesztegettünk az alagútban. Amikor beléptünk oda, még csak hajnalodott. ErQs a gyanúm, hogy megtréfált minket az időQ.

Hol vagyunk? Ezek szét, amint végre megszokta a szemem a másféle fényt. Meglepetésemre Rhys elmosolyodik, megkönnyebbülten, átszellemülten, és azonnal megindul, mintha ismerné a járást.

Itthon feleli, amit nem tudok hová tenni. Egyáltalán nem így emlékszem az otthonára, persze lehet, hogy arra gondolt, a közeli van. Nagyapa! kiáltja el magát, és egyből megértem, mi ez a hirtelen boldogság néla. Úgy ténik, az egyetlen családtagja, akivel tényleg jobban van, a nagypapa ája.

Ez valahol fáj. Én nem ismerhettem a saját nagypapám, egyiket sem, az egyetlen nagyszülőm, aki még él, az pedig távol került a Qlem egyetlen éjjel leforgása alatt. A szeretetét érzem ugyan, de emlékszem rá, hogy rá égen máshogy nézett rám. Nem félelemmel vegyes csodálattal, aminek utóbbi részét még mindig nem tudom megfejteni. Mintha elQre látta volna &

Ilyen hamar?

A megjelenő férfi kiránt a gondolataim közül. Hasonlít Rhysre, a mosolya mindenképp, a termete sem sokkal üt el. Ahhoz képest, hogy az arca alapján már nagyon öreg, a járása egyáltalán nem nélik özi a ruganyosságot.

Nem csak a lábunkon jöttünk feleli Rhys. Hallgatom, ahogy összefoglalja, mi minden történt velünk, bár a kettőnkét érintőQ, számomra sorsdöntőQ részeket kihagyja. Nem hibáztatom érte, én is azt akarom, hogy ez csakis a miénk legyen.

Szóval te vagy Dorian. Örülök, hogy megismerhetlek fordul felém a férfi, pedig tudom, hogy nem feledkezett meg a jelenlétemről.

Részemről a szerencse mosolyodom el.

Rorger vagyok. Szép kis kalamajkába kerültetek, úgy látom.

A kalamajka folyamatosan mögöttünk lépkedneveti el magát Rhys. Csak néha elénk kerül.

Elég könnyed megfogalmazása a folyamatosan rá nézőQ veszélynek, Rhys mégis annyira büszkén mondja. Mintha elégedettséggel töltene el, hogy mindig megússzuk. Talán nekem is így kellene gondolkodnom.

Gyertek be!

Nagyon egyszerre berendezett házba lépünk. A helyiség egyszerre konyha és háló is, két külön ággyal, és akaratlanul azon merengek, Rhys vajon ezek szerint tényleg itt szokta-e meghúzni magát.

Mutasd a pikkelyeket!

Rhys kiteszi az asztalra a halott sárga fénytől elvett pikkelyeket. Nem is kifejezetten azok, nem értem, miért nevezik így, nekem erről a szóról a halak jutnak eszembe, de csendben maradok. Rorger nézegeti egy darabig Qket, hűmmög.

A harmadik faj esik el.

A harmadik? kérdezi Rhys gondterhelten, mire a nagypapa megrázza a fejét.

Egy elhullott ezüstöt találtam két napja magyar ázza. A város mióta lehetett halott?

Régóta vágyja rá Rhys.

Én is így tippeltem. Úgy ténik, évente történik. Meglepődtem volna, ha ez is friss, mert most az ezüstök voltak soron. A fekete éket és a zöldket mintha feladta volna, legalábbis egyelőre. Talán Qt is meglepte az ezüstök létezése, ezért esett rájuk a választás.

Ezek szerint &

Igen csak ítélebe Rorger, és rám pillant. A tizedes ül három méter biztosan. Két évét történt el Qszőr. Bárki is a bonyos, lassan olyan érdekes, amivel leigazhatja az egész világot.

Agyarqmrén ezek, majd Rhysre. Felsőhajt, és végül eladja azoknak is a történetét, ezúttal azonban végig érzem rajta, hogy hezitál, nehezen beszél. A nagypapa döbbenten ücsörög, aztán elkéri a kezét, majd az enyémet is. Nem mond semmit, csak feláll az asztaltól, felalásztál.

Mekkora bajban vagyunk?

Rorger szája széles nevet Qsen megáradul.

A szerelem elég súlyos nyavalya feleli, majd újabbat is öhajjt. De teljesen összelesztek köztük, ha így folytatják. Talán még a szívdobbanásokat is egyszerre szén meg.

Szóhoz sem jutok, a levegő ijedt hangként szorult ki a tüdőmből. Rhys sincs jobb állapotban, szerintem sokkot kaphatott.

Tessék? suttogja nagyon halkán.

Rorger visszatelepszik hozzánk, és bár ennyi idő alatt nem sok esélyem volt kiismerni, az aggodalom jelei elég nyilvánvalóan kiütözték rajta.

Eredetileg a végzetjelek nem csupán szerelmet jelöltek, hanem köztük is végzetet. Csak a vízmezők mélyén a házasság, aztán néha nagyon meglepődnék, hogy nem illenek össze. A ti esetekben, hogy szerelemmel párosul ellentétes erő mellett & néhányszor elfordult, tragédiával értvégetmes éli szomorúan. Agyarqk azonban &

Elhallgat. Rhys visszanyeri a lélekjelenlétét, faggatni kezdi.

Mit jelenthetnek?

Néktek az erőitek?

Megvonom a vállam, aztán eszembe jut, amikor megtámadtak a nagybátyámék. Bólintok.

Talán motyogja Rhys. Elmosolyodom, ezúttal szomorúan, mert tudom, Q továbbra is visszafogja magát, így fogalmam sincs, néha hogyan nyilvánulna meg, ha igazán szabadjárá engedné az erejét.

Ha a sárkány szabad akaratából neked adja a tudását, egy idő után érezni fogod. Ha nem tudod kezelni, töltné rajtad. Legyetek óvatosak, mert elképzelni is nehéz, mi fog történni.

Ezzel nem nyugtatott meg.

Éhesek vagytok?

Nagyon! vágyjuk rá egyszerre, majd felnevetünk. Ezzel a furcsa, baljós légiörökdől, és úgy döntök, a többi ráér azután, hogy végre ettünk valamit.

Nem is emlékszem, a fogadónk ívül mikor kóstoltam utoljára rendes ételt. Halat süttünk ugyan, a bogárokban sem akadt hiány, a kenyér viszont olyan most számomra, mintha a legfinomabb sütemény kerülné elém. Le kell hunynom a szemem, kiévezni az ízt. Isteni.

Miben néktek az erőitek?

Az asztalnál ülünk, és nem akaródzik válaszolni, így Rhysre hagyom. Pár azonban szokatlan csendbe burkolózik, méghozzá Rorger felém fordul. Legszívesebben bokán rugámrhyst.

Sok mindenben próbálom rövidre zárni, de mégiscsak Rhys nagypapárol van szó, így erőteszek magamon. Mielőtt találoztunk, a vizet is gyengén uraltam. Hallottam, éreztem, amit kevesen mondhatnak el a családomban, de nem

uraltam. A jeget magamhoz sem voltam k épés szólítani.

És azóta?

Ezt nehéz megfogalmazni felelem teljesen. Qszintén, k üdvözlve a szavakkal. A jég mintha ön álló életre k élne általam. K épés vagyok kapukat nyitni, amik más helyekre vezetnek, b árírányítani. Qket csakis Rhys segít ével tudom.

Felén ezek, de Q makacsul azételt bámulja. Megtudom keresni a vizet a föld mélyén, bármennyire rejtve legyen is.

Engem az fog meglepni, ha valamire nem leszel k épés morogja Rhys. Felszisszenek, mire végre felém pillant. Megsért Qdt élállapítja meg, majd a nagyapjához fordul. Tudjuk használni a másikkéjét.

Mindent?

Nem. De olyan tőzfélt hűzött, amelyet életemben nem tudtam.

Szóval itt a gond. Erősebb a mágiája, ha én használom. A felfedezés megdőbönt.

Azt hittem, kíváncsi harcos vagy.

A nagyapja fojtottan felnevet.

Nem. Pocsék harcos, de korához képest kíváncsi taktikus, és remekül bíráskodik. A menekülésben pedig kivételes tehetség.

Rhys felhorkan, és folytatja az évést. Igyekszem leküzdeni a meglepetésem, de amit most megtudtam, sok mindent átír, és nem szívesen veszekednék Rorgerrel Qtt.

Értem.

Semmit nem értesz.

Hát téged valóban nem! Csattanok fel. Rhys tekintete nem sok jót sugall, a feszültség a bqrőmönj átcsúszik, kitörésre készen. Rorger taktikusan szintén felé fordul.

A te érőqd miben n Qtt?

Semmiben? Kérdez vissza Rhys nem tud válaszolni. A düh elharapózik bennem, meg sem kísérlem elnyomni.

Ez nem igaz! Elnyomod, így fogalmunk sincs, mire vagy képes. A jeget tőkéletesen használod.

Csak azt! A víz már kifog rajtam.

Aha. És a villámokkal nagyon erőssé válsz azslatokat semmisítesz meg!

Rhys tekintete szikrázik. Így még sosem veszekedtünk, a nagyapja mintha kifejezett katalizátor lenne, az energia zubog bennem.

Kifelé! rivall ránk Rorger, és mire felocsúdnék, megragadja Rhys grabancát, és kihajítja az udvarra. Nem várom meg, még velem is így tesz. Amint kiérek a házból, Rorger még utánunk szól: Ennek tisztázásához én nem kelek. Figyelem, ahogy becsukja utánunk az ajtót, és adok magamnak egy kis időt, hogy lehiggadjak. Csak és kizárólag Rhys tud így kihozni a sodromból. Pár ráér még messze jár, futnom kell, hogy utolérjem, de úgy folytatja az útját, mintha nem is léteznék. A düh szinte fizikai pajzsot képez körülöttem, hozzá sem merek érni.

Rhys! Szólok, de rám sem hederít. Rhys!

Megtorpan. Utoljára akkor nézett így rám, amikor az elátkozott vidéken szabadjárá engedte a villámait. Az emlékek és felszínre hozza bennem a félelmet, nem tudom időben elrejtetni, észreveszi. Válaszképp elmosolyodik, felém lép, de bármennyire félelmetesnek akar tőnni, nem hátrál.

Jól vagy?

Teljesen.

Ezzel nem ijesztess rámm kőzlem vele minden nyugalمامat összeszedve. Felkacag.

Azt észrevettem.

Farkasszemet nézünk. Győzelőnk veszekedni vele, fáj belül, hiába tudom, hogy valószínűleg tud dühös ahhoz,

hogy tisztán lásson. Az energiája is pontosan ilyen, akár egy pusztító isten, akaratlanul az jut eszembe, mire lehet most képes.

Szóval a magiáderésebb, ha én használom? Kérdezek rá arra, amin korábban gondolkodtam. Ez meglepi.

Tessék?

A tőzfallal. Te nem vagy rá képes?

Dehogynem végigraja, a hangja csak úgy metszi a levegőt. Összeferőm a karom a mellkasom elött, és érdeklődve bámulok rá.

Akkor mutasd! Hezitál. Az egész testtartása hirtelen düh helyett bizonytalanságot áraszt, nekem pedig felrémlik, hogy nálá az indulat a kulcs. Valószínűleg haragudni fog rám az ért, amit most teszek. Szóval nem megy? Kérdezem unott hangon. Megcsókoljalak? Talán akkor menni fog.

Olyan hangosan füjja ki a levegőt, hogy csodálkozom, amiért nem kap lázra. A tekintetét sem közelem meg, attól tartok, tényleg ellenem fordul, de csak az ért sem mozdulok. Végül kinyújtja maga mellé a kezét, és oda sem nézve gyűjt üzenet. A lámpák métereket szaladnak mellette, magasra emelkednek, de el kell ismernem, meg sem közelítek, amit én csináltam.

Csak ennyi?

Tisztán érzem, hogy ez az a pont, mikor belobban a haragja. Szinte fojtogat a hűvös, bár semmi ahhoz képest, ami akkor fogad, amikor újra Rhys szemébe nézek. Innen már úgyszólván visszaút.

Még. Árnyalatnyit megremeg a keze. Vigyázzok rád. Csináld!

A hangom parancsoló, eddig talán sosem szóltam így senkihez. Rhys lehunyja a szemét. Még csak nem is pislogok, a tőz mindenhol ott van, körbevesz, ami lehetetlen, mert az előbb nyoma sem volt a másik oldalon. Mintha a semmiből nőtt volna ki, mindenhol körülvesz minket. Szabályos, ugyanolyan magas, ugyanolyan féktelen & Mintha tükörképe lenne saját magának. Félrelehet, de egyben gyönyörű.

Megindulok a szemközti fal felé.

Dorian?

Hagydot! szólok vissza. Egyre közelebb érek, de döbbenten áll meg a kezem a levegőben, mikor hozzáérnék a lámpához. Illúzió, suttogom. Megfordulok, Rhysre nézek, majd körbeforgok a saját tengelyem körül. Csak az egyik igazi?

Az egész egy pillanat alatt foszlik semmivé. Az egyik oldalon teljesen leégett a föld, szerintem soha nem néz ki újra, a többin viszont nyoma sincs égésnek. Igazam van. Rhys a térdére rogy, meg kell támaszkodnia a kezére. Odaszaladok hozzá, de ellöki a kezem.

Hagyjál békén! sziszegi. Barmennyire rosszullesik, elhúzódom, leülök tisztességes távolságra tőle. Talán halenyugszik, megbocsát.

Fogalmam sincs, mennyi idő telik el, mire újra hozzám szólok.

Az örvény. Sosem gondolkodtál rajta, hogyan vagy képes rá? Nemet intek. A villámokon sem gondolkodtál soha?

Kényszeredetten rázom meg újra a fejem. Nagyapa szelíd.

Kevert a véred? csúszik ki a számon. Rhys megfeszül, azonnal tudom, mennyire rosszul fogalmaztam.

Nézz csak leérte!

Nem nézek le biztos ítom, de nyilvánvalóan nem hisz nekem. Mintha mindaz a bizalom, amit eddig felépítettünk, semmivé válna. A hiánya az elevenembe vág.

Csak a villámokat tudom összehozni nála. Még így is én örököltem tőle a legtübbet, főképp a nyughatatlanságot, ami mindenki szerint átok. Rhys már jobb szíven van, leül, de az ellenkezéirányba, hátat fordítva nekem, én pedig megérinteni sem merem.

Próbáltad azóta használni a levegőt?

Megvonja a vállát.

Nem ment.

Akkor próbáld meg újra!

Hagyjálveti oda, és feltápaszkodik. Elmegyek sétálni. Lehet Qleg ne menj sehová, még vissza nem érek.

A hátán ézem, ahogy távolodik, és Qszintén remélem, hogy visszatárl hozzám, mert fogalmam sincs, mit kezdenék nélküle az életemmel. Egy darabig várak rá, mielőtt feladom, és egyedül sétálok vissza a házba. Rorger az asztalán ül, gyögnőv ényeket tör, az illatuk nagyon érős.

Elment lehiggadni?

Igen.

Rorger újabb adagnővényt tesz a tőbihez, egy darabig csendben figyelem, nem akar ódzkibeszélni.

Azt mondtad, meg tudod keresni a vizet a földben?

Meglepékkérdés, de azonnal bólintok.

Igen.

A földdel is kapcsolódasz ilyenkor?

Ezen elgondolkodom, majd megrázom a fejem.

Nem. Nem hiszem.

Nem hiszed, vagy nem?

Tanácstalanul nézek vissza Rorgerre. Leteszi, amit a kezében tart, elqhúzza egy másiktálat.

Add ide a kezéd!

Minden gyanakvás nélkül teljes ítem a kérdését. Néhány szemmagot szór a tenyerembe, de amikor visszahúznám, hogy megnézzem, pontosan mi az, nem engedi.

Szerinted ezek minnek a magjai?

Nem tudom, nem értek a nővényekhez ismerem be kelletlenül. Fogalmam sincs, mire akar kilyukadni, de türelmes vagyok. Egyedül Rhys miatt aggódom, a tekintetem akaratlanul téved újra meg újra az ajtóra.

Vissza fogjönni nyugtat Rorger, majd visszatér az elqzq témához. Hunyd be a szemed, és képzeld el, hogyan nézne ki a nővény, ha kihajtana.

Nem üljő a fantáziámválaszolom, de azért szót fogadok. Igyekszem nem erőltetni, de nincs is rá szükség, azonnal megjelenik elöttem egy képek.

Na?

Rorger hangja nem sürget Q, szőval hagyok időt magamnak, hogy meg tudjam fogalmazni, mit látok magam előtt.

Lila. Hosszú és virágok, sőt étzöld levelek. Még sosem láttam ilyet, nem értem, honnan jött & magyarázom, de amikor kinyitom a szemem, elhal a hangom. A tenyerem felett pontosan annak a nővénynek a halvány mása lebeg, amit megpróbáltam leírni. Megmozdítom az ujjaim, mire az illúzió szertefoszlik.

Ez mi volt? süttogom. Rorger elveszi tőlem a magokat, újakra cseréli.

És ez?

Honnan kellene tudnom?! csattanok meg, az ijedség leplezetlenül tör elqbel Qlem. Rorger azonban nem engedi el a kezem.

Próbáld meg!

Ezúttal eszemben sincs lehunyni a szemem, így elöttem bontakozik ki az újabb illúzió. Halványkék, pici virágok, apró levelek, bokrokká formálódnak. Megremegek.

Mérgez Q motyogom, Rorger pedig bólint.

Az bizony, r áad ásul hal álos.

Tess ék?!

Leseprem a tenyeremr Ql a magokat. Magyar ázatot k öveteln ék, Rorger azonban nem v árja meg, mag át ól megsz ólal.

Biztosra veszem, hogy az Qseid k öz ött akad n éh ány f öldm águs mondja óvatosan, mintha att ól tartana, hogy vil ágg á szaladok. Tal án r égen így lett volna, az arisztokr ácia k ör ében ez hatalmas tabu, de én m ár nem sorolom magam k öz éj ük. Intek, hogy folytassa, amint t úljutok a d öbbenetemen. Nem t úl er Qs, de a v éredben van, és ez sok mindent megmagyar áz.

Micsod át?

Rorger h átrad Ql, és az ajt ó fel é pillant, mintha meg érezn é Rhys felt qn és ét. Azt án ism ét fel ém fordul.

Mennyire ismered a r égi legend ákat?

[El Qz Q](#)

[K övetkez Q](#)